

Udenretlig inddrivelse af bestridte fordringer - en empirisk undersøgelse af tilgængelig praksis om god advokatskik og god inkassoskik

(Dette er den fulde version af en artikel, som i forkortet udgave blev bragt i Advokaten 2009, nr. 2 under titlen ”Snubletråde når gæld skal inddrives”).

Af advokat (L) Karsten N. Müller

Advokatfirmaet Müller advokatanpartsselskab
Formand for Danske *INKASSO*advokater

I forbindelse med udenretlig inddrivelse af fordringer viser det sig ikke helt sjældent, at skyldneren bestrider kravet. I den situation opstår spørgsmålet, hvad inkassator kan, må og skal under den udenretlige inddrivelse.

Grænserne for god advokatskik fastsættes af Advokatnævnets praksis, og nævnets afgørelser kan indbringes for domstolene. Nævnets afgørelser og betydende domstolsafgørelser offentliggøres. Grænserne for god inkassoskik fastsættes derimod i vidt omfang af Rigspolitiet, der i medfør af inkassolovens regler behandler klager over inkassobureauer. Rigspolitiets afgørelser kan indbringes for Justitsministeren, men kun afgørelser om tilbagekaldelse af autorisation er underlagt domstolsprøvelse (inkassolovens § 26). Hverken Rigspolitiets eller Justitsministerens afgørelser offentliggøres, og et væsentligt bidrag til fastlæggelsen af grænserne for god inkassoskik er således ikke umiddelbart tilgængeligt for en bredere kreds.

Da også disse afgørelser vil have inkassoadvokaternes interesse i forståelsen af grænserne for god inkassoskik, vil jeg her videregive mine iagttagelser ved en empirisk undersøgelse af Rigspolitiets praksis i perioden marts 2005 til februar 2008. Jeg vil i den forbindelse opsummere Advokatnævnets praksis på området og højesterets afgørelse i UfR 2004.99 H og undersøge, om der kan påvises forskelle i den tilgængelige praksis.

Hvor det følgende ikke retter sig særligt mod inkassobureauer eller inkassoadvokater, anvender jeg termen ”inkassator”.

SAMMENFATTENDE KONKLUSION

Min undersøgelse viser, at inkassoadvokater og inkassobureauer på lige fod kan tage et omstridt krav til inkasso eller videreføre den udenretlige inddrivelse efter at være gjort bekendt med debtors indsigelser.

Kravet til inkassator er, at debtors indsigelser realitetsbehandles, og at kreditors afvisning af indsigelserne begrundes - i relevant omfang suppleret med fremlæggelse af dokumentation.

Rigspolitiets kendte praksis ses at være i overensstemmelse med Højesterets afgørelse af 15. oktober 2003 og sammenfaldende med Advokatnævnets praksis efter denne afgørelse. Der er ikke

holdepunkter for at antage, at Rigspolitiets praksis overfor inkassobureauerne er strammere eller lempeligere end Advokatnævnets praksis overfor inkassoadvokaterne.

Inkassobureauernes vilkår afviger først og fremmest fra inkassoadvokaternes i spørgsmålet om sanktion. Rigspolitiets eventuelle misbilligelse er ikke formelt en sanktion, der kan sidestilles med en irettesættelse, og der er ikke hjemmel til at idømme inkassobureauerne bøder ved tilsidesættelse af god inkassoskik. Den eneste hjemlede sanktion er fratagelse af autorisationen jf. inkassolovens § 21. Sådan fratagelse forudsætter grov og gentagen tilsidesættelse af god inkassoskik, og på denne baggrund slipper inkassobureauerne i praksis ”billigere” fra deres eventuelle overtrædelser end inkassoadvokaterne – i hvert fald i en periode.

FORHOLDET MELLEM GOD ADVOKATSKIK OG GOD INKASSOSKIK

God inkassoskik er fastsat i inkassolovens § 9. Der er tale om en retlig standard, hvis indhold ændres i takt med samfundsudviklingen, og som derfor ikke er et klart og endegyldigt defineret begreb. Det indebærer, at det nærmere indhold af god inkassoskik ikke er fastlagt udtømmende ved lov eller bekendtgørelse. Begrebet er beskrevet og søgt afgrænset blandt andet i Betænkning nr. 1321/1996 om inkassovirksomhed og af en række juridiske forfattere, men grænserne for god inkassoskik fastlægges endeligt af retspraksis. Tilsvarende gælder for begrebet god advokatskik jf. retsplejelovens § 126. Grænserne for god inkassoskik og god advokatskik på inkassoområdet vil ofte være sammenfaldende, men dette er ikke en selvfølge.

God inkassoskik regulerer alle inkassators adfærd – både inkassobureauer og advokater. God advokatskik regulerer derimod alene advokaters adfærd – herunder ved inkassovirksomhed. Det indebærer, at rammerne for god advokatskik kan være snævrere end rammerne for god inkassoskik, mens det modsatte ikke vil være muligt. Man kan således ikke forestille sig, at det vil være i overensstemmelse med god advokatskik at træde udenfor rammerne af god inkassoskik, hvorimod det ikke vil være utænkeligt, at et inkassobureau kan agere udenfor rammerne for god advokatskik uden at optræde i strid med god inkassoskik.

Vil det for eksempel være i strid med god inkassoskik, såfremt et inkassobureau kontakter debitor direkte, når denne er repræsenteret af advokat?

BEKENDTGØRELSE NR. 1321/1996 OM INKASSOVIRKSOMHED

Af betænkning nr. 1321/1996 om inkassovirksomhed side 87 fremgår, at hvis en fordring bliver bestridt af skyldneren, vil det være i strid med god inkassoskik at fortsætte inkassationen, medmindre nærmere undersøgelser af indsigelsens berettigelse viser, at der ikke er rimelig tvivl om fordringens eksistens. Undersøgelsens omfang må i øvrigt afhænge af karakteren af indsigelsen.

Det er således i strid med god inkassoskik at tage en fordring til inkasso, såfremt der er berettiget tvivl om fordringens eksistens. Det er modsætningsvis ikke i strid med god inkassoskik at tage en fordring til inkasso eller at fortsætte inkassationen, selvom fordringen bestrides af skyldneren, såfremt inkassator har forvisset sig om, at der ikke er rimelig tvivl om, at fordringen består.

Som det vil fremgå, er det dog ikke tilstrækkeligt, at inkassator overbeviser *sig selv* om fordringens berettigelse. God inkassoskik stiller betydelige krav til inkassators formidling af denne overbevisning overfor debitor.

UFR 2004.99 H

15. oktober 2003 havde Højesteret anledning til at tage stilling til spørgsmålet om grænserne for god advokatskik i forhold til inddrivelse af en ejendomsmægleres krav om betaling i henhold til opsagt kommissionsaftale. Sælger bestred, at kommissionsaftalen var opsagt.

I påkravsskrivelsen tog advokaten kravet til inkasso og anførte om indsigelsen: ”Deres brev ... indeholder en ganske uhjemlet og ubestemt suspension af aftalen og er uforeneligt med denne. Det har derfor virkning som en opsigelse, hvad enten De kalder det en opsigelse eller ej.”

Højesteret fastslog en række centrale forhold:

- Inkassoloven gælder også for inddrivelse af bestridte fordringer, selvom skyldnerens indsigelser ikke uden videre kan afvises.
- Inkassolovens § 10 skal blandt andet sikre, at skyldneren får lejlighed til at genoverveje sin stilling i lyset af risikoen for at blive påført yderligere omkostninger i tilfælde af sagsanlæg. Denne bestemmelse afskærer således ikke udenretlige inddrivelsesomkostninger.
- Det er ikke uberettiget, at en advokat på kreditors vegne overfor skyldneren redegør for, hvorfor indsigelserne ikke anerkendes og varsler retssag med en frist på ikke under 10 dage for betaling.
- Anvendelse af udtrykket ”taget til inkasso” uanset indsigelsen kan ikke anses for uberettiget.
- Det var berettiget, at advokaten i den forbindelse uanset indsigelsen tog forbehold for (udenretlige) inkassoomkostninger, idet kreditor i almindelighed har krav på at få disse erstattet af debitor, såfremt en udenretlig løsning kan opnås.
- Advokaten havde hverken handlet i strid med god inkassoskik eller i strid med god advokatskik.

Rigspolitiet oplyser, at praksis overfor inkassobureauerne også forud for denne afgørelse havde været i overensstemmelse med Højesterets opfattelse. Højesterets afgørelse havde følgelig alene konsekvenser for Advokatnævnets praksis.

ADVOKATNÆVNETS PRAKSIS EFTER UFR 2004.99 H

I Advokaten 6/2004 tilkendegav Advokatnævnet, at nævnets praksis var ændret i lyset af Højesterets afgørelse den 15. oktober 2003, idet nævnet redegjorde nærmere herfor. Af nævnets redegørelse kan jeg sammenfatte følgende hovedpunkter.

Det er centralt for nævnets vurdering af kravene til advokaters adfærd i inkassosager, at advokater efter forarbejderne til inkassolovens § 9 (FT 1996/97 tillæg A side 2962) må være forpligtet til ”at vurdere kravets berettigelse”, og hvis der er gjort indsigelse mod fordringens eksistens eller opgørelse at undersøge, om indsigelserne er berettigede. En advokat må ikke medvirke til at inddrive fordringer, som ikke består, og advokaten skal påse, at fordringen og inddrivelsen heraf opfylder gældende lovgivning f.eks. med hensyn til renteberegning, rykkergebyrer og inkassogebyrer.

Advokaten er forpligtet til som minimum at instruere kreditor om, at kreditor skal underrette advokaten om eventuelle henvendelser/indsigelser fra debitor vedrørende fordringen, således at disse indsigelser kan indgå i advokatens vurdering af kravet. Udstrækningen af advokatens pligt til derudover at undersøge kravet, herunder om kravet er bestridt, afhænger af advokatens kendskab til og erfaringer med klienten, inkassokravets karakter og beskaffenhed og evt. debtors forhold. Advokater må indrette deres arbejdsgange i inkassosager i lyset heraf.

Ansvar og risikoen for uagtsomhed (”administrative fejl”, ”sagsbehandlerfejl”, ”fejltagelser”) lægges erfaringsmæssigt hos advokaten, der er den nærmeste til at drage omsorg for, at sådanne fejl

ikke opstår. Det har erfaringsmæssigt ingen betydning for bedømmelsen af, om god advokatskik er tilsidesat, at advokaten henviser til sådanne ”undskyldende” forhold.

Advokatnævnets aktuelle (ændrede) praksis i en række praktisk forekommende situationer kan beskrives således, idet jeg bygger videre på nævnets oversigt i Advokaten 6/2004:

1. Advokaten har en fordring til inkasso. Debitor har fremsat indsigelser overfor kreditor eller advokaten. Advokaten fastholder kravet og tilbageviser indsigelserne samtidig med, at han foretager inkassoskridt og opkræver inkassoomkostninger. - Advokaten frifindes.
2. Advokaten har en fordring til inkasso. Debitor er fremkommet med indsigelser overfor kreditor. Advokaten har en generel, skriftlig aftale med kreditor, der har mange inkassosager, om, at advokaten altid skal orienteres om debitorernes indsigelser. Ved en erkendt fejl fra kreditors side får advokaten ikke oplysning om debtors indsigelser. - Advokaten frifindes.
3. Advokaten har en fordring til inkasso. Debitor har fremsat indsigelser, som er åbenbart grundløse. Advokaten er bekendt med indsigelserne. Advokaten forholder sig ikke til indsigelserne, men sender inkassoskrivelse med tilkendegivelse om søgsmål, medmindre betaling sker. – Advokaten frifindes.
4. Advokaten har en fordring til inkasso. Debitor har fremsat indsigelser, som ikke er åbenbart grundløse. Advokaten er eller bliver bekendt med indsigelserne. Advokaten forholder sig ikke til indsigelserne, men sender inkassoskrivelse med tilkendegivelse om søgsmål, medmindre betaling sker. Eventuelt afviser advokaten efterfølgende indsigelserne, men forholder sig ikke til disse, idet advokaten blot oplyser, at kravet fastholdes. - Advokaten idømmes en bøde.¹⁾
5. Advokaten truer med eller foretager indberetning til RKI (eller et andet oplysningsbureau) uanset, at fordringen er bestridt af debitor. - Advokaten idømmes en bøde.²⁾
6. Advokaten opkræver inkassoomkostninger, der overstiger de maksimumbeløb, der er fastsat i BEK 601 af 12.juli 2006. - Advokaten idømmes en bøde.³⁾

Som redegjort ovenfor må dette antages at definere den snævrere tænkelige ramme for god inkassoskik, og inkassobureauer kan derfor med fordel tage inspiration af nævnets praksis.

Nævnet har (mig bekendt) endnu ikke taget stilling til følgende typetilfælde:

- a. Debitor har fremsat indsigelser, som ikke er åbenbart grundløse. Kreditor har ikke besvaret indsigelserne. Advokaten er bekendt med indsigelserne og med at kreditor ikke har svaret. Advokaten tager fordringen til inkasso med tilkendegivelse om søgsmål, medmindre betaling sker uden at forholde sig til indsigelserne overfor debitor.
- b. Debitor har fremsat indsigelser, som ikke er åbenbart grundløse. Kreditor har imødegået indsigelserne. Advokaten er bekendt med indsigelserne og med kreditors afvisning. Advokaten tager fordringen til inkasso med tilkendegivelse om søgsmål, medmindre betaling sker uden at forholde sig til indsigelserne – end ikke ved at tiltræde kreditors imødegåelse. Alternativt at advokaten fastholder kravet, idet advokaten tiltræder kreditors imødegåelse.

RIGSPOLITIETS PRAKSIS

Jeg har haft lejlighed til at studere en række afgørelser fra Rigspolitiet, der omhandler emnet "bestridte fordringer" og "god inkassoskik", jf. lov om inkassovirksomhed § 9. I den forbindelse har jeg modtaget informationer om klager over inkassobureauer, der er afgjort af Rigspolitiet. Det modtagne materiale, der er fremsendt fra Rigspolitiet den 21. februar 2008, omfatter efter det oplyste de seneste 3 års afgjorte klagesager på området. Der er tale om 30 afgørelser, som er afsagt i perioden 15. marts 2005 til 12. februar 2008 og retter sig mod i alt 13 inkassobureauer.⁴⁾

På baggrund af det modtagne materiale og efter afklarende drøftelser med Rigspolitiet kan Rigspolitiets praksis i en række praktisk forekommende situationer beskrives således, idet enkelte særtilfælde af interesse fremhæves:⁵⁾

1. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Debitor fremsætter indsigelser mod kravet. Inkassobureauet viderefører desuagtet den udenretlige inddrivelse ved at fremsende yderligere påkrav, varsler om besøg, retlig inddrivelse eller lignende uden at forholde sig til debitors indsigelse. – Inkassobureauet anses at have tilsidesat god inkassoskik ved at indlede eller fortsætte den udenretlige inkassation i tilfælde, hvor debitors indsigelser ikke er åbenbart grundløse, og hvor inkassobureauet ikke til debitor har redegjort nærmere for, hvorfor indsigelsen, efter inkassators opfattelse, skulle være åbenbart grundløs.
Enkelte sager med en afvigende formulering af begrundelsen, men utvivlsomt overensstemmende. I flere sager har inkassobureauet fremskaffet dokumentation, som ikke anses for at være tilstrækkelig. (24 sager)
2. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Efter modtagelse af inkassopåkrav klager debitor til Rigspolitiet, idet kravets eksistens bestrides. Ikke godtgjort, at der var gjort indsigelse mod kravet, før dette blev overgivet til inkassobureauet. – Inkassobureauet anses ikke at have tilsidesat god inkassoskik. (2 sager)
3. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Debitor har fremsat indsigelser mod kravet og gentager disse indsigelser overfor inkassobureauet. Inkassobureauet opfordrer debitor til at fremlægge dokumentation for, at kravet *ikke* består. Da debitor ikke fremlægger sådan dokumentation, videreføres den udenretlige inddrivelse med varsel om indberetning til RKI, varsel om besøg og varsel om retlig inddrivelse. Inkassobureauet bliver i visse (men ikke alle) tilfælde direkte opfordret til at dokumentere kravet, hvilket inkassobureauet ikke er i stand til. – Inkassobureauet anses at have tilsidesat god inkassoskik ved at videreføre inkassationen på trods af debitors gentagne indsigelser. Det fremgår direkte af Bet. 1321/1996, side 87, at det er i strid med god inkassoskik, såfremt inkassator tilsidesætter de almindelige regler om bevisbyrde. (5 sager - samme inkassobureau)
4. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Debitor har angiveligt overfor kreditor fremsat indsigelser mod kravet. Inkassobureauet bestrider på kreditors vegne, at der er fremsat indsigelser før inkasso blev iværksat. – Inkassobureauet anses at have tilsidesat god inkassoskik, idet inkassation ikke burde være iværksat, eftersom debitor havde bestridt kravet. Afgørelsen ser bort fra indsigelsen om manglende reklamation og synes at lægge til grund, at inkassobureauet var bekendt med indsigelserne, selvom det modsatte gøres gældende. Der er tale om en "genganger" med talrige tilsidesættelser af god inkassoskik. (1 sag)
5. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Efter modtagelse af inkassopåkrav klager debitor til Rigspolitiet, idet kravets eksistens bestrides. Ikke gjort indsigelse mod kravet, før dette blev overgivet til inkassobureauet. Ikke dokumenteret påstand om tidligere indfrielse.

Inkassobureauet henvist til ”modtagne og efterkontrollerede oplysninger fra den oprindelige kreditor, herunder fundamenter og posteringsoversigter”. Endvidere oplysninger fra tidligere kreditors inkassoadvokat. Inkassobureauet fremsendte kopi af årsopgørelser og kreditors kontoudtog til debitor. – Inkassobureauet anses ikke at have tilsidesat god inkassoskik. (1 sag)

6. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Debitor fremsætter indsigelser mod kravet efter at have modtaget påkrav fra inkassobureauet. Fordringen bestrides ikke, men det blev gjort gældende, at debitors forsikringsselskab skulle betale. Efter modtagelse af indsigelsen afslutter inkassobureauet inkassationen. – Inkassobureauet anses ikke at have tilsidesat god inkassoskik. (1 sag)
7. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Debitor fremsætter indsigelser mod kravet efter at have modtaget påkrav fra inkassobureauet. Debitor bestred at kende noget til kravet. Efter modtagelse af indsigelsen afslutter inkassobureauet inkassationen. – Inkassobureauet anses at have tilsidesat god inkassoskik ved ikke i tilstrækkeligt omfang at have vurderet kravets berettigelse, idet det lægges til grund, at afslutningen af sagen skyldes, at kravet viste sig ikke at være berettiget. (1 sag)
8. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Debitors advokat fremsætter indsigelser mod kravet. Inkassobureauet fremsender behørig dokumentation til debitors advokat, men uden at angive frist for inkassationsens videreførelse. Knap en måned senere videreføres den udenretlige inddrivelse ved besøg. – Inkassobureauet anses at have tilsidesat god inkassoskik ved at fortsætte den udenretlige inkassations efter at være bekendt med indsigelserne, uden at have indrømmet debitors advokat en passende frist til at svare og uden at tilkendegive en sådan frist tydeligt overfor advokaten. Advokatens manglende svar indenfor 1 måned kunne ikke anses for stiltiende accept. (1 sag)
9. Inkassobureauet har en fordring til inkasso. Debitor fremsætter indsigelser mod kravet efter at have modtaget påkrav fra inkassobureauet. Ikke oplyst, om der var gjort indsigelse overfor kreditor. Inkassobureauet oplyser ikke at have modtaget dokumentation for kravet før inkasso blev iværksat. Der inddrives et stort antal fordringer, som er købt uden dokumentation. Dokumentation indhentes først, da indsigelser fremkommer. Inkassobureauet har efter det foreliggende ikke noget nærmere kendskab til eller erfaringer med kreditor. – Inkassobureauet anses at have tilsidesat god inkassoskik ved at iværksætte og fortsætte en inkassations uden at besidde dokumentation for kravets eksistens. (1 sag)

Da den beskrevne praksis som redegjort må anses for at markere de yderste rammer for god advokatskik, kan inkassoadvokater med fordel tage inspiration af Rigspolitiets praksis.

Fælles for sagerne er, at Rigspolitiet ikke fandt anledning til at anse debitorernes indsigelser for åbenbart grundløse, selvom inkassobureauet i en del sager tydeligvis selv havde den opfattelse. Ansvar og risikoen for uagtsomhed (”administrative fejl”, ”fejltagelser”) lægges hos inkassobureauet, der er den nærmeste til at drage omsorg for, at sådanne fejl ikke opstår. Det har ingen betydning for bedømmelsen af, om god inkassoskik er tilsidesat, at inkassobureauet henviser til sådanne ”undskyldende” forhold.

Kategori 1 omfatter langt de fleste sager. Sagerne har visse fælles træk; Indsigelserne realitetsbehandles ikke. Indsigelserne anses (fejlagtigt) for at være åbenbart grundløse. Der fremskaffes et minimum af dokumentation, typisk posteringsoversigt, men ikke selve aftalen eller grundlaget for opgørelsen. Standardbreve og standardiserede sagsforløb anvendes også efter indsigelserne er blevet kendt.

Afgørelserne i 6 og 7 er sammenlignelige men med helt modsatte udfald. Der er den væsentlige forskel, at fordringen i den ene sag ubestridt bestod, hvor fordringen i den anden sag i det hele blev bestridt.

Afgørelsen i 9 er udtryk for, at inkassobureauet ikke har sikret sig tilstrækkelig indsigt i kreditors forhold respektive en tilstrækkelig klar og betryggende aftale med kreditor om sagernes oplysning. Samme inkassobureau adspurgte efterfølgende samme år Rigspolitiet om grundlaget for disse sager og modtog det svar, at klientaftalen ikke opfyldte kravet om, at inkassobureauet skal påskyldforholdets eksistens, forinden inkassation iværksættes. Inkassobureauet oplyste, at det købte mange tusinde fordringer ad gangen, og at fakturakopier ikke medfulgte. Fakturakopier blev fremskaffet, såfremt debitor gjorde indsigelse. Hvis fakturakopi ikke kunne fremskaffes, ville kravet blive frafaldet. Klientaftalen indeholdt et vilkår om, at kreditor/sælger af fordringen garanterede skyldforholdets eksistens, men inkassobureauet kunne ikke på denne måde fraskrive sig sit selvstændige undersøgelsesansvar.

KONKLUSION

Ovenstående gennemgang af praksis giver en indikation af, hvilke forhold der lægges vægt på ved klagesagernes afgørelse. Afgørelserne giver nyttig inspiration ved tilrettelæggelsen af samarbejdet med kreditorerne og rutinerne for sagernes behandling.

Både inkassoadvokater og inkassobureauer kan indenfor visse rammer tage en bestridt fordring til inkasso. Afgørende er, at inkassator ikke har rimelig grund til at betvivle kravets berettigelse. Men det er ikke tilstrækkeligt, at inkassator forvisser *sig selv* om fordringens eksistens. Dette skal kommunikeres til debitor respektive debtors advokat eller anden rådgiver på en måde, der kan anses for at være fyldestgørende.

Såfremt indsigelserne kendes ved inkassosagens indledning, er det en afgørende forudsætning, at inkassator i påkravet imødegår debtors indsigelser og redegør for, hvorfor debtors indsigelser anses for at være grundløse. Det kan være nødvendigt at fremlægge fyldestgørende dokumentation for kravet, såfremt sådan ikke er tilgået debitor forud for inkasso.

På samme måde kan inkassator videreføre den udenretlige inddrivelse efter at være gjort bekendt med debtors indsigelser, såfremt indsigelserne afvises, og der redegøres for, hvorfor debtors indsigelser anses for at være grundløse – evt. suppleret med dokumentation for kravet.

UfR 2004.99 H viser, at dette kan gøres kortfattet, såfremt det gøres meget præcist. I den konkrete sag var der ikke behov for at fremskaffe eller fremlægge nogen form for dokumentation, idet indsigelsen alene gik på det principielle spørgsmål om opsigelse af formidlingsaftalen. Dette imødegik kreditors advokat fyldestgørende i en enkelt velovervejede sætning.

Inkassator er forpligtet til at lade enhver sag med indsigelser realitetsbehandle, således at debtors indsigelser imødegås fyldestgørende og med konkrete begrundelser, herunder at der i relevant omfang fremskaffes dokumentation for kravet, og der gives debitor respektive debtors advokat en passende frist til at svare. Når det er kendt, at debitor gør indsigelse mod et krav, bør inkassator derfor være meget tilbageholdende med at anvende standardbreve og standardiserede sagsforløb, der er indrettet på inkassosager uden indsigelser. Det fremgår af flere af Rigspolitiets afgørelser, at sådanne standardbreve er anvendt med det resultat, at behandlingen af indsigelserne er blevet for overfladisk i forhold til de krav, der følger af god inkassoskik.

Det er ikke udelukket, at kravet om en begrundelse for afvisning af indsigelser kan opfyldes ved at henvise til kreditors tidligere begrundede afvisning af indsigelserne. Men inkassator vil bære risikoen for, at kreditors egen afvisning kan anses at indeholde en behørig redegørelse for, hvorfor debtors indsigelser anses for grundløse. Denne situation foreligger ikke i nogen af de kendte afgørelser fra Advokatnævnet eller fra Rigspolitiet.

Det kan ikke anses at være i strid med god inkassoskik at tage et bestridt krav til inkasso eller at videreføre den udenretlige inddrivelse uden nærmere begrundelse eller kommentarer, såfremt debtors indsigelser er åbenbart grundløse. Men det er inkassator, der bærer risikoen for, at vurderingen af indsigelsens karakter som åbenbart grundløs efterfølgende tiltrædes. Praksis viser, at inkassobureauerne ikke har haft held til at anlægge samme vurdering som Rigspolitiet.

Inkassator gør derfor klogt i at gå i nærmere dialog med kreditor om kravets berettigelse og mulighederne for dokumentation, forinden inkassationen fortsættes, herunder at stille relevante spørgsmål til den sagsfremstilling og den dokumentation, som kreditor tilbyder. Inkassator bør ikke lade sig nøje med en posteringsoversigt eller fakturakopi, hvis indsigelsen drejer sig om, hvorvidt der overhovedet er indgået en aftale.

Afslutningsvis vil jeg tillade mig den betragtning, at det ville være ønskeligt, om Rigspolitiets afgørelser og Justitsministeriets eventuelle rekursafgørelser blev offentliggjort, således at branchens seriøse aktører kunne tage løbende inspiration deraf.

Noter:

- 1) Advokatnævnets kendelse 6. december 2005.
- 2) Advokatnævnets kendelse 6. oktober 2005.
- 3) Advokatnævnets kendelse 12. november 2004. Tilsvarende vil være gældende ved opkrævning af renter eller gebyrer i strid med rentelovens bestemmelser. Tilsvarende vil manglende overholdelse af påkravsreglerne blive anset for at være i strid med god advokatskik. Se Advokaten 6/2004 p. 156-157.
- 4) Materialet omfatter ikke klageskrifter og svar fra indklagede, herunder eventuel dokumentation. Der er alene tale om Rigspolitiets afgørelse og dermed de omstændigheder, oplysninger og eventuelle citater, som fremgår heraf. Det er ikke oplyst, hvorvidt nogen af disse afgørelser er indbragt for rekursmyndigheden.
- 5) Eksemplerne omfatter tilsyneladende flere sager end det anførte samlede antal sager. Det skyldes, at enkelte afgørelser falder ind under flere end en kategori.